

קובץ

האור לחיים

שנה רביעית

מאמרים ושיחות

מרן ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת תרומה תשפ"א
(פרשת זכור)

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
18:44	18:06	17:14*	י-ם
18:41	18:03	17:11	ת"א
18:41	18:03	17:12	חיפה
18:44	18:06	17:14	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 16:54

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת תרומה תשפ"א - פרשת זכור

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרי"ך" - חומש שמות

1 בורא עולם חפץ לשכון בתוכנו

פרשת זכור:

4 הלימוד מעמלק

פרשה למעשה:

8 שפע וברכה ממצוות הצדקה

11 צדקה נקייה

11 השראת השכינה - מכוח הצדקה

12 בפנימיות וחיצוניות זהב - ולהרגיש חתיכת עץ בעלמא

14 זאת התורה לא תהא מוחלפת

18 במקום שאדם חושב - שם הוא נמצא

דיני 'פורים משולש'

20 דיני 'פורים משולש'

בורא עולם חפץ לשכון בתוכנו

אירועים נוראים.

וְעִשׂוּ לִי מִקִּדְּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם (שמות

כה, ח).

לפני כמה שנים, אוטובוס שנסע מירושלים לבני ברק, ובו יהודים יראי שמים בתכלית, סטה מעט ממסלולו, והתנגש במשאית שעמדה על שולי הדרך. ההתנגשות הקטלנית הביאה למותם של שישה אנשים יקרים ולפציעתם של אחרים.

ראו כיצד יכולה סטייה קלה להביא הרס וחורבן נוראים, ולגרום עצב וכאב לכל עם ישראל.

בניגוד לכך, בדיוק באותו יום מר של תאונה מחרידה זו, היו ארבעה נסיונות פיגוע, שלושה מהם עם נשק חם. כל

כאשר קוראים בתורה את פרשת תרומה, עולה ומתחזקת ההכרה, שהקב"ה מבקש מאיתנו, כביכול, ש"ניקח" אותו אלינו. בורא העולם חפץ לשכון בתוכנו, ולא לפרקים! מלך מלכי המלכים חפץ להשרות שכינתו עלינו - לא

ב ת ק ו פ ו ת מסוימות, אלא תמיד! בכל עת ושעה.

כיום, מחמת

עוונותינו, אנחנו מצויים במצב של שכינתא בגלותא, כביכול "אין האדון בביתו". ובעת שחסרה השראת השכינה, חלילה וחס, מתרחשים

אחת, וכבר הצליחו האויבים להיכנס למקדש ולטמאו. לא הגרזן, ולא כוחו ועוצם ידו של הלוחם, הם שמכריעים את הקרב. רק על ידי השראת השכינה ניצלים ישראל מאויביהם.

ראוי לנו להצטער צער גדול על סילוק השכינה ועל צערם של ישראל שנגרם מחמת סילוק השכינה. אף הקב"ה מצטער עם כל יהודי בצערו, שנאמר (תהלים צא, טו): "עמו אָנְכִי בְּצָרָה".

במשנה בסנהדרין (ו, ה) הובאו דברי רבי מאיר, שבשעה שאדם מישראל סובל, השכינה אומרת, כביכול: "קלני מראשי קלני מזרועי". הקב"ה מצטער על דמם של רשעים שנשפך, קל וחומר על דמם של צדיקים.

גזירה רעה אינה באה על העולם סתם כדי לצער, הלילה, אלא כדי לגרום לנו להתעורר ולחשוב חשבונו של עולם. עלינו לבדוק, מה צריכים אנו לתקן ולחזק.

פיגוע כזה עלול היה, ח"ו, לקפח את חייהם של עשרות יהודים. אך בחסדי שמים, כל הפיגועים סוכלו!

הרי לנו, כי מצד אחד, בחסדי שמים פיגועים גדולים, תכנונים מדוקדקים של אויבי ישראל, וכלי נשק ותחמושת רבה, לא גרמו אף נזק קל, ברוך ה'. ולעומת זאת, סטייה אחת קלה, כמעט בלתי משמעותית, גרמה לשכול ולכאב גדולים כל כך, מאחר ונגזרה הגזירה. הכל תלוי בנו ובמעשינו!

בטרם חרב מקדשנו צרו גויים רבים על ירושלים, אך לא יכלו לה. עשרות מיליוני חיילים, מכל חיילות העולם, באו להילחם על ירושלים, כשברשותם כלי המלחמה היעילים ביותר של תקופתם, אך לא הצליחו לעשות כל רעה. עד... עד שמלאה סאת עוונותיהם של ישראל, וסילק הקב"ה שכינתו מביתו, ונתן את בית המקדש ביד אויבי ישראל.

ומעת שסילק הקב"ה את השכינה מבית המקדש, די היה במכת גרזן

שרויה ביניהם, והם מרבים השראת
השכינה בעם ישראל.

זהו תפקידנו בעולמנו - להרבות
בלימוד תורה, ובכך להרבות כבודה
של שכינה. על ידי כך תשרה שכינה
בישראל, ויזכו הם לשפע ברכה, ולא
יהא צער לשכינה.

הקב"ה אומר לנו: 'יִקְחוּ לִי תְרוּמָה...
וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם'.

"תרומה" - תרום ה'. כאשר אנחנו
נותנים "תרומה", ועוסקים בתשובה
ובמעשים טובים, מתרומם שמו
יתברך, והשכינה הקדושה שורה
עלינו.

התיקון העיקרי הוא בדברים שגורמים
לשכינה שתשרה בישראל, ובראש
ובראשונה - בלימוד התורה.

במשנה באבות (פרק ג, משנה ב) שנינו:
"שנים שיושבים, ויש ביניהם דברי
תורה - שכינה שרויה ביניהם, שנאמר:
"אז נדברו יראי ה', איש אל רעהו,
ויקשב ה' וישמע"... אין לי אלא שנים,
מנין אפילו אחד שיושב ועוסק בתורה,
שהקב"ה קובע לו שכר? שנאמר:
"ישב בדד וידם".

אין ביכולתנו לשער ולתאר את הדרגה
העצומה של מניין אנשים, אשר
יושבים ועוסקים בתורה, ושכינה

המטרת התורה - סגולה להוציא מתגין:
וְיָתֵנוּ אִישׁ כִּפֹּר נֶפְשׁוֹ לֹחַ נִפְקֵד אֹתָם וְלֹא יִזְחַל כִּהֵם נֶגַע נִפְקֵד אֹתָם:
זֶה יִתֵּן כָּל קַעֲבֵר עַל הַקְּבָרִים מַחְצִית הַשְּׁקָל בְּשִׁקְל תְּקֵד שׁ עֶשְׂרִים צֵרֶה הַשְּׁקָל מַחְצִית הַשְּׁקָל תִּיָּמָה לֹחַ

בא באדר משמיעים על השקלים

בהתקרב חודש אדר וימי הפורים הבעל"ט או פונים אליכם להורתם ולחזק
את מפעל התורה של מוסדות אור החיים בהרמת קרן התורה,
בתרומתכם

זכר למחצית השקל

למוסדות אור החיים והנה יותר מתחיל...

26 ₪ לנפש

המחמיר לתת 36 ש"ח

(שיעור הכסף המזוקק כולל המע"מ) תבוא עלינו ברכה

לפרטים ולתרומות: **02-5000455**

הלימוד מעמלק

בפסוקים שקדמו לפרשת 'ויבוא עמלק', נאמר "וַיִּחַנּוּ בְּרַפְיָדִים" (שמות י"א). ומכאן למדו רבותינו את סיבת בואו של עמלק להילחם בעם ישראל - עמלק בא לאחר שרפו ידיהם מן התורה (יעו"ב כורות ה ע"ב).

רבותינו מסבירים שלעם ישראל היה מתחילה 'חום והתלהבות' בעת שלמדו וקיימו את התורה. אך כשאר הגיעו למקום שנקרא 'רפידים' - נתקררו.

בעת שרפו ידיהם של ישראל, הצליח עמלק להיכנס איתם במלחמה ולקררם באמונה והיראת שמים שלהם.

עמלק גרם לעם ישראל רפיון ידיים. "וַיִּחַנּוּ בְּרַפְיָדִים" (שמות י"א), רפיון ידיים מהתורה.

מה פירושו? הם למדו וקיבלו את התורה ממושה רבינו - אבל בעת שהיו צריכים לקיים את הדברים בפועל,

השבת אי"ה נקיים מצוה חשובה של קריאת 'פרשת זכור'.

כל קריאות התורה במשך השנה אינם אלא מדרבנן. ואילו פרשת זכור, מצוותה מן התורה (ויש אומרים שגם פרשת פרה חייבה מהתורה).

עמלק היה הסמל של הכפירה בקב"ה. כל מטרתו היא לכפור ולהראות, חלילה, שאין כלום.

את הקרירות הזו מהאמונה בה', החדיר עמלק.

למרות שכל העולם ידעו ושמעו על הניסים שנעשו לעם ישראל ביציאתם ממצרים, "שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֻזּוּן חֵיל אָחִזוּ יִשְׁבִּי פְּלִשְׁתִּי" (שמות טו, יד) - בא עמלק וקירר את הכל - "מתרחשים דברים ומקרים בעולם... אין צורך לפחד מעם ישראל...".

עמלק גרם להפחתת הפחד והיראה מה' בעולם.

היתה אצלם קרירות מסויימת... (לפי

מדרגתם אז).

ודאי שלימוד התורה הקדושה הוא
הדבר הגדול.

אלא שישנם שני סוגי לימוד:

לימוד תורה שאדם לומד לתענוג.
מתענג מהתורה. ברוך ה'. טוב מאוד,
סוף סוף הוא לומד תורה...

אבל "לקיים"?! בשבילו זה 'ענין
אחר'... - בלימוד תורה כזה אין כל
חשיבות וגדולה.

לעומת זאת, כשהאדם קם מהספר,
ומחשב ברעיונו כיצד יכול הוא לקיים
את אשר למד, או כאשר לומד איזו
מידה טובה או הלכה - מחפש כיצד
יכול לקיימה - בזה הוא מקיים את
התכלית האמיתי של לימוד התורה.

מתי אמרינן שהלימוד עצמו הוא
הגדול? - כשהוא מביא לידי מעשה.

אך כאשר אין הדבר כן, אלא להיפך
ח"ו - נוח לו שלא נברא...

אפילו כשהאדם לומד את המשנה
של "שור שנגח את הפרה" (בבא קמא
פרק ה) - צריך להתבונן כיצד יכול הוא
לקיים את הלימוד...

צריכים אנו להבין, מה פירוש "רפיון
ידיים"...

מה שייכות 'הידיים' אל התורה? הרי
האדם לומד תורה באמצעות המוח
והפה. וכי לומד הוא עם 'הידיים'?!
רפיון ידיים, פירושו "המעשה עצמו",
קיום הלימוד למעשה.

בגמרא בקידושין (מ:) כתוב "גדול
תלמוד שהתלמוד מביא לידי מעשה".
וכן אמרו רבותינו "לא המדרש עיקר
אלא המעשה" (אבות א, יז) - משמע
שהעיקר הוא המעשה.

ואילו במסכת פאה (א, א) אמרינן
"וְתִלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגְדַּךְ כָּלָם". משמע
שהתלמוד תורה הוא העיקר. וכן
אמרינן "יְקָרָה הִיא מִפְּנִינִים וְכָל חִפְצֵיָהּ
לֹא יִשּׁוּוּ בָּהּ" (משלי ג, טו), שאפילו חפצי
שמים לא ישוו בה.

א"כ צריך להבין מה הוא העיקר,
הלימוד או המעשה?

כלשהו בה' - כי כל אלו בחינת
'העמלק'.

ברגע שתימחה מידה זו מקרבנו (דבר
שבאפשרותנו לקיים גם היום, למרות שאין אנו
יודעים מי הוא 'העם העמלקי') - יקויים בנו
"כִּי מַחָה אֶמְחָה אֶת זֵכֶר עַמְלֵק מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם", ה' יתברך ימחה את עמלק
מלמעלה. בבחינת ה' יִלְחַם לָכֶם וְאַתֶּם
תִּתְּחַרְשׁוּן (שמות יד, יד).

באחד המקומות התקיים קורס לימוד
שחיה לילדים קטנים.

המדריך, בסיום ההדרכה, העמיד את
הילדים ליד שפת הבריכה, ואמר
להם: 'עכשיו תיקפצו למים!'

הילדים המבוהלים התנגדו ואמרו
שאינם יכולים, מפני שמפחדים הם
להיכנס.... וכך נשארם הם עומדים
במקומם...

המדריך לא ידע מה לעשות באשר
להתנגדותם, עד שייעץ לו אחד
מחבריו, שפשוט - ידחוף אותם
פנימה לבריכה ואז יראה כיצד הם
שוחים בכוחות עצמם!...

התורה באה להורות לנו את הדרך,
את החוקים והמשפטים אשר נעשה.
וכל הלימוד צריך להיות על מנת
לקיים.

זה הלימוד שאנו צריכים ללמוד
מקריאת פרשת 'ויבוא עמלק'. לזכור
את הסמל של עמלק - שבא על
'רפיון ידיים'. ומאידך לזכור גם את
ההשלכות שפעלו פעולותיו ומעשיו
אצל עם ישראל.

כאשר האדם מקיים את המצוות
בזריזות, ומאידך בזהירות שלא לבוא
לידי עבירה וכו' - פעולות אלו נובעים
מפחד ויראה מה'.

וכשאדם נחלש מעט מהיראה, כשיש
בו רפיון מעט, יכול להגיע ח"ו עד
לכפירה....

את "הזכירה" הזו, הרושם שהשאר
עמלק בתוכנו, מצווה אותנו ה'
למחות.

עלינו לפחד ולהישמר מכל טיפה של
חוסר מורא או חוסר יראת שמים,
חוסר דבקות בקב"ה או חוסר אמונה

בעולם.

לכן עמלק הרשע שרצה למחוק זאת,
דינו שימחה מן העולם!

הלימוד שאנו צריכים ללמוד מפרשה זו, כיצד היא מסירות הנפש להקב"ה הצריכה להיות לנו!

'לקפוץ לבריכה!' - כל מה שמוטל עלינו לעשות הוא 'לקפוץ לתוך המים'... - תקפוץ, והקב"ה יהיה בעזרתך - אחרי 'הקפיצה' אתה כבר תלמד 'לשחות', אך בלי הקפיצה לא תוכל להצליח!

עיקר ה-"תמחה" בקריאת פרשת זכור הוא 'את אשר עשה לך עמלק'... - את הפגם והחטא, את חוסר היראה והקרירות - ולמחותו לגמרי מקירבנו, בלי להשאיר שום זכר!

והוסיף החבר: אם לא תדחוף אותם, הם ישארו עומדים על שפת הבריכה ולא ילמדו לעולם לשחות.

ומסיפור זה נוכל ללמוד את הנמשל לעניין "עמלק".

לפני שהגיע עמלק, לא היתה שום אומה ולשון שהעזו להילחם בישראל.

אך עמלק 'מסר נפש' - נכנס לכבשן האש ויצא למלחמה למרות הסכנות שהיו בענין... (פשוט קפץ למים הרותחים, והסיר את הפחד שהיה קיים אצל כל אומות העולם (ע"ע בפרש"י דברים כה, יח)).

עמלק מסר נפשו לשם אפיקורסות, לכפירה בה', ולכן הקב"ה נשבע שימחה את זרעו מן העולם!

עמלק בעצם רצה למחוק ולבטל את מסירות הנפש של אברהם אבינו שנכנס לכבשן האש, והיה הראשון שהביא את אמונת ה' ונטע אותה

שפע וברכה ממצוות הצדקה

הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נְאֻם ה'!" (חגיב, ח).
 כל מהותה של נתינה לצורכי מצוה -
 אינה אלא לטובת האדם עצמו. הנותן
 הוא הלוקח האמיתי!

אל לו לנותן לחשוב, כי אם לא יתן -
 לא יסתדרו בלעדיו. אם לא יזכה
 בנתינה, יבוא אחר ויתן במקומו, פִּי לֹא
 יִטֹּשׁ ה' עֲמוֹ וַיִּנְחָלְתוּ לֹא יַעֲזֹב (תהלים צד,
 יד). לעני - הקב"ה ידאג, וישלח עזרתו
 ממקור אחר, אך אתה - אם התגלגלה
 הזכות לפתחך, אל תניח לה להישמט
 מתחת ירך! אל תפסיד את ההזדמנות

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה
 מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִקְחוּ
 אֶת תְּרוּמָתִי (שמות כה, ב).

התורה הקדושה מגדירה את הנתינה
 למשכן העדות בלשון לקיחה: "ויקחו
 לי תרומה", אף על פי שלכאורה, צריך
 היה להשתמש בלשון נתינה - "ויתנו
 לי תרומה".

לשון זו באה ללמדנו יסוד גדול: "לֵה'
 הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְלַל וַיִּשְׂבֵּי בָהּ" (תהלים
 כד א) - העולם ומלואו שיכים לה'
 יתברך, ולא שייך לתת לו דבר: "לִי

אתת לתנות לאביונים

בהידור רב!

בכל שנה, בעיצומו של יום הפורים,

מוסדות "אור החיים" מחלקים

מעות "מתנות לאביונים"

למשפחות נזקקות ולאברכים עמלי תורה

התקשרו עוד היום, ותזכו גם אתם

לקיים מצווה זו בהידור רב!

02-5000455

ניתן לצאת ידי חובה
 גם לפרושים
 וגם למוקפים

לתת, כי המקבל הגדול הוא אתה.
גם בעולם הזה - משפיעה מצוות
הצדקה שפע וברכה על הנותן.

במדרש (ילקוט שמעוני רמז תתצב, הובא
בתוספות תענית ט ע"א ד"ה עשר) מובא
מעשה באדם, שהיה לו שדה קטן
המוציא בכל שנה ושנה אלף כורין של
תבואה משובחת, והיו כולם
משתוממים כיצד שדה קטן זה, מוציא
כמות כה גדולה של תבואה.

לפני פטירתו מן העולם, קרא אותו
אדם לבנו ואמר לו: "בני, שדה זה
שאני מוריש לך, עשוי לפרנסך בכבוד
וברוח, אולם עליך לדעת מהו סוד
ברכתו המיוחדת. מיד לאחר שאני
קוצר את תבואת השדה, מפריש אני
תרומה לכהן - עשרים וחמישה כורין
(כמבאר במשנה, תרומות ד, ג, שעין יפה הנה - אחד
מארבעים), לאחר מכן מפריש אני
מעשר - מאה כורין ללוי, ולבסוף
מחלק אני מאה כורין לעניים - מעשר
עני.

"בזכות התרומות והמעשרות שאני
נותן, הקדוש ברוך הוא מברך את

השדה, והוא מוציא כמות תבואה
כפולה ומכופלת מטבעו", סיכם האב
את סוד הברכה.

"אף אתה, הקפד לתת את התרומות
והמעשרות כהלכתם, ותזכה בסייעתא
דשמיא לשפע ברכה והצלחה".

בשנה הראשונה לאחר פטירת האב,
עשה הבן כדבריו, ונתן מעשרות כפי
שציוהו. אך לא בשמחה ובביטחון
עשה זאת, כי אם בכאב ובחשש -
'כמות כה גדולה של תבואה עלי לתת
ולהפסיד?' הרהר בעצב, בשנה
השנייה הפחית הוא את תרומותיו.
"הלוי ישמח גם בעשרים כורין",
הרגיע את עצמו, "והכהן - בחמישה...
הרי החיוב דאוריתא הוא לתת תרומה
כל דהו, וחיטה אחת פוטרת את כל
הכרי"...

להפתעתו - בשנה זו פחתה גם כמות
התבואה. בשנה השלישית הפחית
עוד, שהלא התבואה מתמעטת, ואיך
יוכל להרשות לעצמו לתת כאביו!?!
כך הלך והפחית את המעשרות, אך
ככל שהפחית - הלך גם יכול התבואה

הצדקה, ולא דבר רע, ולא הזקמתגלגל על ידה".

בני אדם חושבים, שהצדקה ממעטת את הממון, חלילה, ואינם יודעים שהצדקה מרבה ומברכת את ממונם. נדיבותם היא כמו מגנט - היא מושכת אליהם שפע וחסד מהעולם העליון.

ואכן, רואים פעמים רבות שנדיבי עם הנותנים ביד רחבה, זוכים להמשיך ולתת לאורך ימים ושנים - "יש מְפַזֵּר וְנוֹסֵף עוֹד" (משלי יא כד), ואילו אנשים שיש להם ממון ואינם נותנים ממנו - לבסוף נופלים ומפסידים את רכושם.

"הוֹן וְעֵשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד" (תהלים קיב ג) - אדם שמפריש מכספו לצדקה וחסד, ה' יתברך ונתן לו עוד ועוד כדי שיוכל להמשיך במעשי צדקותיו.

והתמעט, עד שלא נותרה לו אלא כמות המעשר שצריך היה לתת מלכתחילה.

שמעו זאת קרוביו ובאו לפניו לבושים בבגדי חג. "מזל טוב!" ברכוהו, "שמענו שהפכת להיות כהן!"

"איך יכול אני להפוך לכהן?" התפלא אותו אדם. "וכי לצחק לרש באתם?"

"חלילה וחס", השיבוהו קרוביו. "פעם היית כבעל בית, הקב"ה ברך את שדך, ונתת מעשרות מתוך תבואתך. והיום נעשית ככהן - הקב"ה לקח ממך את הבעלות על השדה, ונתן לך את החלק שמגיע לכהן".

כבר נפסק בשולחן ערוך (יורה דעה סימן רמו סעיף ב): "לעולם אין אדם מעני מן

צדקה נקייה

רק לאחר שאדם בדק, על פי פרשת "משפטים" שכספו כשר - יכול הוא להשתמש בו ל"תרומה".

הכתוב אומר: "כִּי אֲנִי ה' אֱהִיב מְשַׁפֵּט שֵׁינָא גָזֵל בְּעוֹלָה" (ישעיהו סא, ח). הקב"ה אינו חפץ בעולה שנרכשה בכסף שנעשה שלא על פי משפט, ויש בו אפילו סרך של גזל.

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה (שמות כה, ב).

הטעם לכך שפרשת "תרומה" באה לאחר פרשת "משפטים" הוא, משום שחובה על האדם לדקדק היטב בממונו ולבדוק האם הגיע הוא לידי ביושר, בצדק, ועל פי המשפט, ולראות אם אין מעורב בו, חלילה, חשש גזל, או כל איסור אחר.

השראת השכינה - מכוה הצדקה

בתוך כל אחד ואחד מישראל.

מציאות זו נעשית על ידי שאדם מוזיל מהונו ונותן תרומה למקדש, למשכן, לתורה, לבתי כנסיות ולעניים, ועל ידי כן שורה השכינה בתוך ביתו של נותן הצדקה - עליו ועל אשתו ובניו.

הגמרא (סוטה יז ע"א) אומרת: "איש ואשה, זכו - שכינה ביניהן". לכאורה

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם (שמות כה, ח).

מדוע על המקדש נאמר "בְּתוֹכְכֶם", ולא בלשון יחיד: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכו?"

כל תכלית המשכן היא כדי שהשכינה תשרה בתוכנו, ולכן אמר הכתוב: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם" -

שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותן לכהן, סוף נצרך לכהן על ידי אשתו". הוא מנע את התרומות מהכהן, לפיכך עליו להביא את אשתו אל הכהן.

כאשר אדם אינו נותן את התרומה לכהן, השכינה מסתלקת מביתו, וממילא הוא בא לידי קטטה, וחשד באשתו, עד שעליו להשקותה במים המאררים.

לעומת זאת כאשר אדם נותן צדקה בנפש חפצה, מתקיים בו מאמר הנביא: "וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְדָּקָה שְׁלוֹם" (ישעיהו לב), והשכינה והשלום שוררים בביתו תמיד!

היה ראוי לומר: "איש ואשה שזכו, השכינה ביניהם", אולם בדרך צחות באר אדוננו הבבא סאלי זיע"א, כי חז"ל אמרו כך: "איש ואשה זכו - שכינה ביניהן", כלומר, אם האיש אומר כל הזמן על אשתו: "זכיתי, זכיתי, כמה אני מודה לה", שנתן לי אותך!" והאשה אומרת לבעלה: "זכיתי, תודה לה' יתברך שנתן לי אותך!" אזי אין ספק, כי השכינה תשרה בתוך ביתם.

הגמרא (ברכות סג ע"א) מקשה: "למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות?" ומתרצת: "לומר לך, כל

בפנימיות וחיצוניות זהב - ולהרגיש חתיכת עץ בעלמא

אמות שלמות, אלא בתוספת חצי אמה.

זאת כדי לרמוז לאדם, שאף אם למד תורה הרבה - בל יחשב כי הגיע אל השלמות! שומה עליו לדעת, כי עדיין

וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמָתִים וְחֲצֵי אַרְבּוֹ וְאִמָּה וְחֲצֵי רַחְבּוֹ וְאִמָּה וְחֲצֵי קָמָתוֹ (שמות כה, י).

הנה, כל המידות של הארון - אורכו, רוחבו וקומתו - היו "שבורות": לא

(ג), "וְעֵשִׂיתָ מְנַרְתֵּי זָהָב" (שם לא) - בארון נאמר בלשון רבים: "וְעֵשִׂי אֲרוֹן", לרמוז שלימוד התורה צריך להיות בחברותא, כמו שדרשו חז"ל (ברכות סג ע"ב): "חרב על שונאיהם של תלמידי חכמים שיושבים בד בבד ועוסקים בתורה".

עוד בא לרמוז על "תמכין דאוריתא" - גם "זבולון" התומך בתורתו של "יששכר", הינו חלק בלתי נפרד מזה "ארון", ושניהם יחדיו - הלומד תורה והתומך בה, "עושים" את הארון ודבוקים בו.

נמצא הוא במחצית דרכו בלבד, ועליו להוסיף וללמוד עוד ועוד.

התורה ממשיכה ואומרת: "וצפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו". זאת כדי לרמוז לאדם כי שומה עליו לשאוף ולעמול על כך שהן הפנימיות והן החיצוניות שלו תהיינה בבחינת "זהב", ומכל מקום אל לו להתגאות במה שהשיג, אלא להרגיש שהוא אך ורק חתיכת עץ בעלמא...

נקודה נוספת - בשונה מכל כלי המשכן, שנאמר בהם עשייה בלשון יחיד, "וְעֵשִׂיתָ": "וְעֵשִׂיתָ שְׁלֶחַן" (כה,

באחד באדר משמיעין על השקלים (שקלים ח, ט)

בהתקרב חודש אדר וימי הפורים הבעל"ט

אנו פונים אליכם להירתם ולחזק את מפעל התורה של מוסדות אור החיים

בהרמת קרן התורה, בתרומתכם

זכר למחצית השקל למוסדות אור החיים

לפרטים: 02-5000455

זאת התורה לא תהא מוחלפת

מעשה נפלא -

בפולין התגבשה קבוצה גדולה של 'קראים', אשר כפרו בדברי חכמי התלמוד, וכל הנהגותיהם הושתתו על התורה שבכתב בלבד. כמובן, שלא היו מחיצות רבות בינם לבין הגויים, והיו ביניהם אפילו קשרי ידידות של ממש.

ניצלו הקראים את הקשרים הקרובים לבית המלוכה, ומשלחת מטעמם הגיעה אל מלך פולין, סטאניסלאב פוניאטובסקי, ואמרה לו: "דע לך, שהרבנים התלמודיים, אלו המציגים את עצמם כיהודים המקוריים, אינם אלא מתחזים, ערב רב שהתערב בעם ישראל. היהודים המקוריים הם אנחנו. אנו אלו שקיבלנו את התורה לפני אלפי שנים - ולא הם".

אמר המלך: "איני יכול לדעת מי מכם דובר אמת. נערך אספה של גדולי המדינה, ואתם וגם היהודים האורתודוכסים תבואו אליה,

ועשית שנים פרכים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הפפרת (שמות כה, יח).

התורה הקדושה צייתה לעשות שני כרובים מעל הארון שהתורה נמצאת בו. הכרובים חייבים היו להיעשות מקשה זהב, בלי עירוב של חומר אחר מלבד זהב טהור. ובא הדבר ללמדנו, כי התורה הקדושה צריכה להישמר בקדושתה ובטהרתה, כפי שקיבלנוה ממושה בסיני.

במהלך הדורות היו רבים שניסו להתערב ולגעת בה - 'להתאים' אותה לדור, לקצץ או להוסיף - ובכל פעם היה עלינו לעמוד בפרץ, ולשמור לכל תשולחנה אליה ידיים טמאות.

כדי לחשוף את השקר שבמהלכים הללו, שלא פעם עלולים היו לגרום לנזקים עצומים, ולגלות את האמת - היה צורך להשתמש בפיקחות מיוחדת ובמוח יהודי מתוחכם.

בתקופתו של הגאון מוילנא ארע

יצא רבי יהודה לארמון המלוכה כששפתותיו דובבות תפילה, ותפילות כלל ישראל בכל אתר ואתר מלוות אותו.

כשהגיע לשם פגש את החכם הקראי, שעימו אמור היה להתמודד בויכוח. שניהם הוכנסו אחר כבוד לארמון המלך, ובהגיע תורם נפתחה לפניהם הדלת אל המלך בכבודו ובעצמו.

גינוני המלכות המקובלים בארמון המלוכה דרשו מכל אדם העומד לפני המלך לחלוץ את נעליו בחדר המבוא ולהיכנס כשהוא לבוש בגרבים בלבד. רבי יהודה חלץ את נעליו, אך מרוב התרגשות התבלבל, ובמקום להניחן במקום המיועד להן, החזיקן בידיו, וכך נכנס פנימה.

המלך פנה אל החכם הקראי וכיבד אותו לפתוח ראשון. פתח הלה ואמר: "אדוני המלך, באתי לכאן כדי להודיע לך מהי האמת המסתתרת מאחורי הרבנים התלמודיים. אין הם אלא אנשי הערב רב שהתערבו בנו. הם כלל לא קיבלו את התורה, ואת כל

ותתווכחו על הענין. כל צד יציג את דעותיו, ואנו נכריע על פי הטיעונים המשכנעים ביותר, ונקבע תורתו של מי אמת היא".

נענו הקראים לאתגר, ותוך זמן קצר נשלח מכתב אל הרבנים התלמודיים בוילנא, ובו הזמנה לאירוע.

הגיע הדבר לאוזנו של הגר"א, ומיד שלח לקרוא לרבי יהודה מיתוס, שהיה תלמיד חכם וירא שמים בתכלית וידוע גם כחכם גדול, בקי בנימוסים ושולט היטב בשפות רבות וביניהן גם בפולנית.

כשבא לפניו הורה לו ללכת לאותו ויכוח ולייצג את כלל ישראל. החל רבי יהודה לרעוד בכל גופו. מדובר ביסודות היהדות ובעניין הנוגע לכלל ישראל כולו - איך יוכל לקחת על עצמו את האחריות העצומה הזו?

אמר לו הגר"א: "אני נותן לך את הכוח לעשות זאת. לך בכוחך זה, ותושיע את ישראל". ואז הוסיף הגר"א ואמר לו שתי מילים תמוהות, שאת פשרן לא הצליח להבין: "שכחתי, שכחתי".

יהודה: "ענה לו על טענתו, והסבר את מעשיך!"

פתח רבי יהודה ואמר: "אדוננו המלך, כפי הידוע לך בוודאי, משה רבנו, מקבל התורה, זכה לגילוי ה' בסיני. הוא הלך במדבר כשהוא לבוש בנעלים, ואז התגלה לפניו ה' ואמר לו: 'שָׁל נְעָלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֶדְמָת קֹדֶשׁ הוּא' (שמות ג, ד). במקום היו גם קראים שרצו לראות את המחזה, וכשחלץ את נעליו

דבריהם הם בודים מליבם".

"אם רצון המלך בהוכחות על שפלותם" - המשיך החכם הקראי - "הרי לפנינו הוכחה חותכת: היהודי נכנס פנימה כשהוא מחזיק בנעליו בידיו. כנראה, חשד בפקידי המלך שיגנבו לו את הנעלים... עד כדי כך מגיעה נבזותם של האנשים הללו! אין להם שמץ של דרך ארץ, והם חשדנים גדולים..."

הרים המלך את עיניו ואמר לרבי

מבצע מיוחד
 לבקשת רבים -
 החבצ'ה הצדוּס מנסיך...
כל הסט* במחיר 350 ש"ח * 10 כרכים
 המלאי מוגבל
 נותרו **סטטים בודדים** בלבד
 מתנה הפושלמת לפורים
 ניתן לבצע משלוח פרוכז לערי הארץ
המבצע
 עד גמור המלאי
 0548-527791 | 02-500455
 לפרטים ודוזמנות:

היתה בכלל!"...

חיוך התפשט על פני המלך. בטרם הויכוח, המציא החכם הקראי לידיו מסמכים מפורשים המוכיחים על קיומם של קראים לפני למעלה משלושת אלפי שנה! ופתאום - הודאה מפורשת שכזו... כל תנועת הקראים התפתחה רק באלף השנים האחרונות...

מיד קבע כי הרב התלמודי ניצח, וכי אין לקראים רשות לדבר יותר.

רבים הם הטוענים נגד התורה הקדושה. רבים מוצאים בה חלקים מתאימים פחות או מתאימים יותר... ועלינו לדעת יסוד ברור ושלם: התורה המצויה בידינו היא תורת אמת, והיא הנתונה לנו ממושה רבנו עליו השלום.

חמדו וגנבו אותן ממנו. כשחזר משה למקום שבו הניח את נעליו, התברר לו כי הקראים גנבו אותן, והוא נשאר יחף.

"מני אז, אדוני המלך, הנני נשמר מאוד מלחלוץ את מנעלי ליד קראים. חושש אני פן יגנבו אותן גם לי, וכעת, מאחר וידעתי שאמורים להגיע לכאן קראים רבים, החלטתי לשמור אותן בידי ליתר בטחון. לכן יסלח לי המלך שנכנסתי לכאן אוחז בנעלים, חששתי מאוד, שאם לא כן עלול אני להתבזות ולהישאר בלי נעלים".

שמע החכם הקראי והתפרץ: "אדוני המלך, שטויות והבלים! שקר וכזב הוא מדבר! תנועת הקראים התפתחה רק לפני קרוב לאלף שנה, ולפני כן לא

במקום שאדם חושב - שם הוא נמצא

מטרת אכילתו של האדם היא, אפוא, לשמור על הגוף כדי שיוכל לעבוד את ה'.

האדמו"ר ה"בית ישראל" זצ"ל הביא רמז לכך מן הפסוק שלפנינו: "וְנָתַתָּה עַל הַשְּׁלֶחַן לֶחֶם פָּנִים לְפָנַי תָּמִיד" - אכילת היהודי צריכה להיות תמיד לפני ה', לשם שמים, כדי שיוכל לעבוד את ה' בגוף בריא.

ובספר "קדושת הלוי" (ליקוטים על הפסוק ביואל ב, כו) כתב: "עיקר אכילת אדם צריך להיות במחשבה שיהיה לו כח לעבודת הבורא ברוך הוא בתורה ובתפילה". ומוסיף שם, כי כאשר אדם חושב בעת אכילתו מחשבות קדושות בדברי תורה ומשתדל לומר דברי תורה בשעת האוכל - גם האכילה עצמה מתקדשת, והיא נחשבת אכילה ראויה. ונאמר בפסוק (יואל שם): "וְאָכַלְתֶּם אָכּוּל וְשָׂבוֹעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת שֵׁם ה'".

הוא אשר הורה המלאך המגיד למרן

וְעִשִׂיתָ שְׁלֶחַן עֲצֵי שִׁטִּים... וְנָתַתָּה עַל הַשְּׁלֶחַן לֶחֶם פָּנִים לְפָנַי תָּמִיד (שמות כה, כג-ל).

שנו רבותינו (ברכות נה ע"א): "כל זמן שבית המקדש קיים - מזבח מכפר על ישראל, ועכשיו - שולחנו של אדם מכפר עליו".

יהודי שזוכר למה מכוונים כל מעשיו, וגם את הפעולות החומריות שעליו לעשות - עושה הוא למען התכלית שבשלה הגיע לעולם - זוכה שכל חייו מרוממים ומקודשים. אדם שאוכל על שולחנו בקדושה ובטהרה זוכה לכפרה ככפרת המזבח!

יהודי לא הגיע לעולם כדי לאכול ולשתות. הנשמה הקדושה ירדה לעולם הזה כדי לעבוד את ה' יתברך ולהנות מזיו שכנתו, אלא שכאן, בעולם הזה, היא נמצאת בתוך הגוף, וזקוקה לו כדי לעשות את תפקידה, והוא - בלא אכילה ושתיה אינו יכול להתקיים.

האכילה ואוכל באופן בהמי, כאילו אין לו בעולמו אלא את סעודתו.

ה"תולדות יעקב יוסף" מביא יסוד גדול שאמר ה"בעל שם טוב" זצ"ל: במקום שאדם חושב - שם הוא נמצא! לא מקום הגוף קובע היכן נמצא האדם, אלא מחשבותיו.

לכן, אם בזמן האכילה הוא שקוע בדברי תורה, ומחשבותיו נקיות וטהורות - גם סעודתו הופכת להיות כמקום קדוש.

וידוע, שהעיד ה"בעל שם טוב" הקדוש על שנים מחסידיו, שאחד מהם נשמר מכל אכילה ושתיה שאינן הכרח, ועמיתו לא היה ממעט באכילתו ממה שנצרך כלל, אך הקפיד מאוד לאכול בקדושה ובדקדוק המחשבה, ששניהם זכו לאותה מדרגה, כי מחשבת שניהם היתה קדושה.

הבית יוסף, כפי שהובא בלשונו הזהב (מגיד מישרים סוף פרשת עקב): "וכשאתה אוכל, על כל לעיסה ולעיסה הרהר בדברי תורה, ובכן יהיה המאכל קדוש דוגמת הקורבן. וזה שכתוב: לא על הלחם לבדו יחיה האדם פי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם' (דברים ת, ג). כלומר, כשהאדם אוכל לבד לחם בלא דברי תורה לא יתפרנס ויחיה בכך. אבל תדע במה יחיה האדם ויתפרנס - על כל מוצא פי ה'. כלומר כשבשעת אכילה ירהר בדברי תורה שהוא מוצא פי ה', אז יחיה אדם ויתפרנס במעט שיאכל, שיתברך המזון שבמעיו על הרהורו בדברי תורה".

לעתים, כאשר אדם בא לאכול את מאכלו, הוא אינו מכניס את האוכל לתוכו, אלא כאילו מכניס עצמו במאכל... שקוע כל כולו בתאוות

דיני פורים משולש'

שלא לקרות המגילה בשבת, [כי הכל חייבים בקריאתה ואין הכל בקיאים בקריאתה, גזירה שמא יטלנה בידו ויוציאנה מרשות היחיד לרשות הרבים, או שיעבירנה ארבע אמות ברשות הרבים, ויוליכנה אצל בקי לקרות בה]. (כמבואר במגילה ד' ע"ב. וכן כתבו הרמב"ם בפרק א' מהלכות מגילה הלכה י"ג, והטור והשלחן ערוך סימן תרפ"ח סעיף ו').

טעם נוסף, שעניניהם של עניים נשואות למקרא מגילה, לקבל מתנות לאביונים, וזה אי אפשר בשבת.

נמצא שבשנה זו תושבי ירושלים שווים בזמן חיוב קריאת המגילה לכל העולם, שקוראים המגילה ביום השישי.

מתנות לאביונים

המתנות לאביונים יש לחלקם לעניים ביום השישי, מפני שעניניהם של עניים נשואות למקרא מגילה, כי בשעת הקריאה, מרוב חובת הנס הלב פתוח

עיירות שאינם מוקפות חומה מימות יהושע בן נון קוראים בארבעה עשר באדר, ולכן בני הפרזים (שאר ערי הארץ) מקיימים בשנה זו (תשפ"א) את כל דיני ומנהגי הפורים [קריאת מגילה, מתנות לאביונים, משלוח מנות וסעודת פורים] ביום שישי (י"ד אדר).

אולם בני ירושלים (שדינם כעיר ה'מוקפת חומה'), נוהג לגביהם דיני פורים משולש', והדינים חלוקים לגביהם, וכדלהלן:

דיני קריאת המגילה

אף על פי שבירושלים שהיא עיר המוקפת חומה, צריך לקרות בה המגילה בט"ו באדר בכל שנה ושנה, מכל מקום בשנה שחל פורים של כרכים המוקפים חומה (דהיינו ט"ו באדר) בשבת (כמו בשנה זו - תשפ"א) - יש להקדים קריאת המגילה ליום ארבעה עשר באדר, דהיינו ביום השישי.

הטעם להקדמת הקריאה: חז"ל גזרו

שכתבו כמה אחרונים, ששיעור מתנה לאביון יהיה כשיעור סעודה של פת במשקל שלוש ביצים (261 גרם), או שווי סעודה כזאת.

**אמירת על הניסים
וקריאת ויבוא עמלק**

ביום השבת בירושלים יש לומר 'ועל הניסים' בכל תפילות השבת, שהרי הוא יום ט"ו באדר, שהוא פורים של כרכים המוקפים חומה, שירושלים נמנית עליהם. (ראה בבית יוסף ובשלחן ערוך סי' תרפ"ח סעיף ו', ובשו"ת הרדב"ז ח"א סי' תק"ח).

לתרום בעין יפה לטובת העניים, וכל המרבה במתנות לאביונים הרי זה משובח, שאין לך שמחה גדולה ומפוארה כאדם המשמח לב עניים יתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האומללים האלה דומה לשכינה, שנאמר 'להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים' (הרמב"ם פרק ב' דמגילה הלכה י"ז).

וחובת מתנות לאביונים, שתי מתנות שיחולקו לשני עניים.

ואע"פ שמצד עיקר הדין די בנתנית פרוטה לכל עני, טוב ונכון לנהוג עין יפה ביום זה במצוה יקרה זו, כמו

אתת מתנות לאביונים

מהידור רב!

בכל שנה, בעיצומו של יום הפורים,

מוסדות "אור החיים" מחלקים

מעות "מתנות לאביונים"

למשפחות נזקקות ולאברכים עמלי תורה

התקשרו עוד היום, ותזכו גם אתם

לקיים מצווה זו בהידור רב!

02-5000455

ניתן לצאת ידי חובה
גם לפרושים
וגם למוקפים

ויש מחמירים לשלוח מנות גם בשבת
(במקום שיש עירוב). והמחמיר תבוא עליו
ברכה.

סעודת פורים

ביום ראשון שהוא ט"ז באדר, עושים
סעודת פורים, על פי האמור בירושלמי
(פרק א' דמגילה הלכה ד'), שהטעם שאין
לעשות סעודת פורים בשבת, משום
שנאמר (במגילת אסתר ט' כ"ב) לעשות
אותם ימי משתה ושמחה, את
ששמחתו תלויה בבית דין, יצא שבת
ששמחתו תלויה בידי שמים. כלומר,
ששמחת שבת אינה מתקנתם של
מרדכי ואנשי כנסת הגדולה, אלא
הלכה קדומה בידי שמים, וכמו
שאמרו בספרי (פרשת בעלותך) 'וביום
שמחתכם', אלו השבתות. ועל זה
סמכו לומר בתפילות שבת 'ישמחו
במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג'.
ולכן יש לעשות הסעודה ביום ראשון.

ומכל מקום נכון לעשות עוד מנה
מיוחדת לכבוד פורים ולצרפה
לסעודות שבת, ולשתות יין או שכר
ויתר משקאות, לזכר הנס.

וכן יש לומר 'ועל הניסים' בברכת
המזון של סעודת שבת. וכמבואר
בספר האשכול חלק ב' (עמוד כ"ט). וכן
הסכימו האחרונים.

בשבת שהוא ט"ו באדר, בירושלים
מוציאים שני ספרי תורה, וכשמסיים
המשלים קריאת פרשת השבוע,
ואומר קדיש, קורא המפטיר בספר
שני פרשת ויבוא עמלק עד סופה.
ואין צריך לכפול הפסוק האחרון.
ואומר קדיש.

ביתר ערי הארץ מוציאים ספר תורה
אחד וקוראים בפרשת השבוע,
ומפטירים כרגיל, בהפטרת השבוע.
(אליהו רבה סי' תרפ"ח ס"ק י"ג).

בשבת שהוא ט"ו באדר,
בירושלים שואלים ודורשים ברבים
בענייניו של יום הפורים.

משלוח מנות

ביום ראשון ט"ז אדר, שולחים מנות
איש לרעהו, שתי מנות לאיש אחד.
כל המרבה לשלוח לרעים הרי זה
משובח.

לא יתענה כלל בשנה זו, כיון שעליו לקיים מצות סעודת פורים. ואינו צריך לעשות התרה לשם כך.

עשיית מלאכה ביום שישי - י"ד אדר

יום השישי שהוא י"ד באדר, מותר בעשיית מלאכה לבני ירושלים, שלא נהגו איסור בעשיית מלאכה בפורים אלא בזמנו, דהיינו ביום ט"ו, אבל כשמקדימים קריאת המגילה לערב שבת, לא נהגו איסור כלל. ומכל שכן שמותר להסתפר לכבוד שבת.

ואומנם יש מרבני ירושלים שפסקו להחמיר בזה, אבל אין דבריהם מחוורים להלכה. והעיקר להקל בזה. והמחמיר תבוא עליו ברכה.

אולם ביתר ערי הארץ המנהג שלא לעשות מלאכה בערב שבת, הואיל והוא פורים שלהם בזמנו. ורק להסתפר לכבוד שבת מותר.

אמירת על הניסים בסעודת פורים

כשעושים סעודת פורים ביום ראשון, אין לומר על הניסים בברכת המזון, כיון שאינו יום פורים ממש, והוא רק תשלומין לסעודת פורים. ויש לחוש שמא אמירתו בתוך ברכת המזון נחשבת הפסק.

ונכון לנהוג לומר על הניסים באמצע הרחמן.

ואם עשה סעודת פורים במוצ"ש לא יצא ידי חובתו.

יודוי ביום ט"ז באדר לבני ירושלים

ביום ראשון ט"ז אדר בירושלים אין לומר וידוי ונפילת אפים, כיון שהוא יום משתה ושמחה.

ואם חל יום פקודת השנה של אביו או אימו בט"ז אדר, ורגיל להתענות בו,

לאור ההצלחה האדירה והביקוש הגדול: נפתחת ההרשמה

למחזור ב'

כושר מנהיג רוחני

לראשונה מרן ראש הישיבה הגאון הגדול הרב ראובן אלבז שליט"א יעניק תעודה עבור הרבנים אשר יעברו בהצלחה את מסלול ההכשרה הייחודי

הצטרף כעת למסלול הכשרת מנהיגים רוחניים שיועבר ע"י רבנים חשובים בעלי כושר וידע תורני רחב עם יסיון רב וביניהם הרבנים הגאונים: **הרב אופיר מלכא שליט"א** בעל בית ההוראה "הלכה למעשה" ו**הרב שמחה כהן שליט"א** מח"ס "הבית היהודי" הכולל לימוד

שבת	טהרה	הדרכת חתנים	אישות	שלום בית
ועוד...	הנהגת קהילה	אבלות	בישולי גויים	איסור והיתר

בכל שבוע מתקיים שיעור מפי מרן ראש הישיבה בנושא השקפה והנהגת הקהילה

הענקת תעודת הסמכה בסוף הקורס (בהתאם לתקנון)

קורס ייחודי מסוגו ותועדו

לימודים ברמה גבוהה

הצטרפות למסלול מותנית בתנאי הקבלה

מתכונת הקורס

מיקום: ישיבת "אור החיים" עזרא 1 ירושלים
אודיטוריום "אור לישרים"

עלות: 3200 ₪ בלבד!
ניתן לפרוס לתשלומים אשראי/קצוים

כ- 20 מפגשים, חמשה חודשי לימוד בימי ד'
בין השעות 17:00-22:00

לפרטים: 052-716-9171 הרב ליאור מזרחי > ניתן להתקשר בין השעות: 13:00-15:00 | 20:00-22:00 | להרשמה: 050-419-1009 ר' ריון גבאי

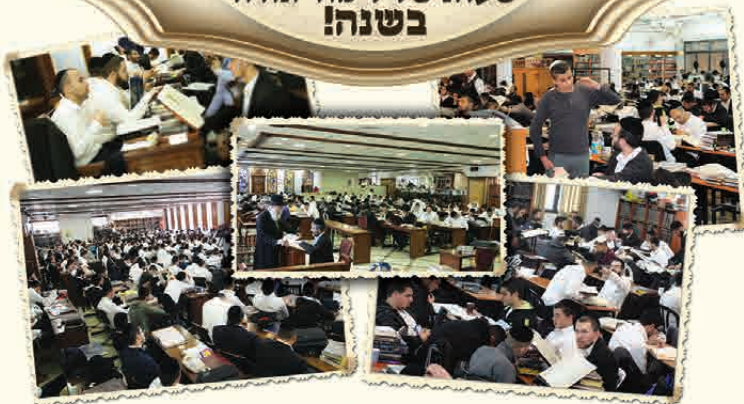
הזדרזו להירשם > כמות תלמידי הקבוצה מוגבלת!

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמהה סוליקה

לרפואת: רמי בן חיה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ורחם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,
התינוקת נטע בת ג'וזנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זהרה ז"ל,
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
לאה בת פנינה ז"ל, מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,
יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה